

*Ah,
dus dat gebonk
was niet
van inspanning*

Onverrichter zake

Na zestien maanden zijn de rituelen, de verpleegkundigen en de vaste patiënten van de chemokamer me bekend. Er is een heel dunne Surinaamse man die van voor mijn tijd stamt, hij behandelt de chemozaal inmiddels als was 't zijn eigen huiskamer. Als habitué haal je de nieuwkomers er zo uit. Beginnende kankerpatiënten zijn zenuwachtig (allicht), hebben altijd mensen bij zich (gelukkig), ze lopen naar de balie om er een handje te geven, hun patiëntenkaart in de aanslag.

Ik kom binnenlopen, begroet iedereen, hang mijn jas weg, leg mijn tas op het kastje naast een lege vliegtuigstoel, ga zitten en sla mijn krant open. Afhankelijk van de drukte en van hoe moeilijk iedereen zich laat prikken, komt na vijf of tien minuten een van de verpleegkundigen een praatje maken. Hoe het is. Goed. Goh je haar wordt alweer flink lang. Ik strijk trots door mijn krullen. Mijn neus doet erg zeer, ja Herceptin-wondjes, zeg ik. Wattenstaafjes met citroen helpen nog wel eens, zegt ze. Dank voor de tip, zeg ik.

Dan loopt ze naar de tafel om mijn dossier te bekijken en daarna de Herceptin te bestellen. Herceptin is zo duur dat ze 't pas laten aanrukken als de patiënt er is; een dosis van het spul kost geloof ik 1500 euro, dat gooi je liever niet weg.

Deze keer wijken we af van het ritueel. Met mijn map in haar handen, komt de verpleegkundige bij me terug. De uitslag van mijn vorige MUGA-scan was niet goed, vertelt ze. De pompfunctie van mijn hart was bijna 20 procent gezakt. Ik weet net als zij dat je niet meer dan 10 procent hartfunctie mag inleveren. Ze wil met de oncoloog overleggen.

Die blijkt met vakantie - dat heb je zo in augustus. De verpleegkundige aarzelt. 'De vorige dosis, twee weken na die test, heb ik gewoon gekregen', meld ik. Ze hakt de knoop door en maakt een afspraak met de oncoloog voor me, pal na zijn vakantie. Geen Herceptin. Eerst mijn hart laten bijkomen. Dat ik binnen het uur weer thuis ben, komt eigenlijk wel goed uit, ik ben snotverkouden en koortsig. Ik kruip in bed en slaap de rest van de dag.

Die avond vervloek ik de Herceptin. Eerst een acute depressie, nu ineens een tijdelijk slecht hart. Ah, dus dat gebonk was niet van inspanning. En vandaar dat ik vaak duizelig was als ik opstond. Voor de tweede keer heb ik een pijnlijk abces in mijn neusvleugel. Mijn verkoudheid en de Herceptin-wondjes gaan niet goed samen. En elke keer dat ik mijn neus aanraak - ik moet veel snuiten - springen de tranen me in de ogen. Een dag later zit ik op aandringen van de Amazones (www.de-amazones.nl, een website voor vrouwen met borstkanker, red.) bij de huisarts. Ontstekingen in je neus kunnen makkelijk in je hoofd slaan en dan ben je verder van huis. Ik krijg een antibioticacrème mee die op en in mijn neus moet. Na het smeren doe ik mijn best een half uur niet te snuiten.

Wat me later verbaast, is de slechte interne communicatie in het ziekenhuis. Bij de vorige dosis was mijn hart al te slecht voor de volgende dosis Herceptin, maar niemand die dat opmerkte: ik kreeg gewoon Herceptin. Of doet een onderzoeksuitslag er heus twee weken over om te worden geïnterpreteerd en intern te worden doorgesluisd? En zelfs als het meer dan twee weken duurt om slechte uitslagen ter bestemder plaatse te bezorgen, is er dan niemand die zich realiseert dat mijn volgende afspraak moet worden gecancelled?

Goed dat er verpleegkundigen zijn die hun rituelen kennen en altijd nog even je dossier lezen. ■